



«هرکس بعد از شنیدن اذان، این دعا را بخواند: «اللَّهُمَّ رَبَّ هَذِهِ الدَّعْوَةِ التَّامَّةِ، وَالصَّلَاةِ الْقَائِمَةِ، آتِ مُحَمَّدًا الْوَسِيلَةَ وَالْفَضِيلَةَ، وَابْعَثْهُ مَقَامًا مَحْمُودًا الَّذِي وَعَدْتَهُ» شفاعت من در روز قیامت برای او حلال خواهد شد».

از جابر رضی الله عنه روایت است که رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمودند: «مَنْ قَالَ حِينَ يَسْمَعُ التَّذَاءُ: اللَّهُمَّ رَبَّ هَذِهِ الدَّعْوَةِ التَّامَّةِ، وَالصَّلَاةِ الْقَائِمَةِ، آتِ مُحَمَّدًا الْوَسِيلَةَ وَالْفَضِيلَةَ، وَابْعَثْهُ مَقَامًا مَحْمُودًا الَّذِي وَعَدْتَهُ، حَلَّتْ لَهُ شَفَاعَتِي يَوْمَ الْقِيَامَةِ». «هرکس بعد از شنیدن اذان، این دعا را بخواند: «اللَّهُمَّ رَبَّ هَذِهِ الدَّعْوَةِ التَّامَّةِ، وَالصَّلَاةِ الْقَائِمَةِ، آتِ مُحَمَّدًا الْوَسِيلَةَ وَالْفَضِيلَةَ، وَابْعَثْهُ مَقَامًا مَحْمُودًا الَّذِي وَعَدْتَهُ» شفاعت من در روز قیامت برای او حلال خواهد شد». ترجمه ی دعا: پروردگارا، ای صاحب این دعوت کامل (اذان) و نمازی که هم اکنون برگزار می شود، به محمد صلی الله علیه وسلم وسیله (درجه ای است در بهشت) و فضیلت عنایت فرما و او را طبق وعده ات به مقام محمود (شفاعت) برسان.

[صحیح است] [به روایت بخاری]

رسول الله صلی الله علیه وسلم می فرماید: «من قال حين يسمع التذاء؛» یعنی هرکس هنگام فراغت مؤذن از اذان و پایان اذان این عبارات را بگوید؛ چنانکه مسلم از عبدالله بن عمرو بن عاص روایت کردی که ایشان از رسول الله صلی الله علیه وسلم شنیده که فرمود: «إِذَا سَمِعْتُمُ الْمُؤَذِّنَ، فَقُولُوا مِثْلَ مَا يَقُولُ، ثُمَّ صَلُّوا عَلَيَّ، ثُمَّ سَلُّوا اللَّهَ لِي الْوَسِيلَةَ». «هنگامی که صدای مؤذن را شنیدید، آنچه می گوید تکرار کنید؛ سپس بر من درود بفرستید؛ آنگاه از الله متعال برای من وسیله را طلب کنید». لذا این دعا بعد از این خوانده شود که فرد از تکرار عبارات اذان بعد از مؤذن، فارغ می شود. "الدَّعْوَةُ التَّامَّةُ" اذان دعوت نامیده شده چون مردم را به سوی نماز فرا می خواند. و "التامة" یعنی کامل؛ چون اذان شامل عقاید اسلامی چون توحید و تصدیق رسالت محمد صلی الله علیه وسلم می باشد. ابتدای آن تکبیر است، شهادتین در آن می باشد که رکن اول از ارکان اسلام است. سپس بسوی نماز دعوت می دهد و در نهایت نیز به تکبیر ختم می شود. "والصلاة القائمة" دو معنی دارد: 1- چیزی که بر پا می شود. 2- هیچ ملتی نمی تواند آن را تغییر داده یا نسخ کند و تا زمانی که آسمان ها و زمین باقی است، آن نیز باقی و استوار خواهد بود. "الوسيلة" عبارت از چیزی است که با استفاده از آن می توان به دیگری نزدیکی جست. وسیله جستن بسوی الله متعال، عبارت از تقرب و نزدیکی به الله متعال با توسل و چنگ زدن به اعمال نیک است. و مراد از آن در اینجا: جایگاه عالی و رفیع در بهشت است، چنانکه این مطلب به صراحت در صحیح مسلم از عبدالله بن عمرو بن عاص ذکر شده که رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمودند: «إِذَا سَمِعْتُمُ الْمُؤَذِّنَ فَقُولُوا ... ثُمَّ سَلُّوا اللَّهَ لِي الْوَسِيلَةَ، فَإِنَّهَا مَنْزِلَةٌ فِي الْجَنَّةِ لَا تَنْبَغِي إِلَّا لِعَبْدٍ مِنْ عِبَادِ اللَّهِ، وَأَرْجُو أَنْ أَكُونَ أَنَا هُوَ». «وقتی صدای مؤذن را شنیدید ... سپس از الله متعال برای من وسیله طلب کنید؛ چرا که وسیله، مقام و منزلتی در بهشت است که فقط شایسته ی یک بنده از بندگان الله می باشد. و امیدوارم که آن بنده من باشم». "الفضيلة" مرتبه و مقامی افزون بر سایر مخلوقات است؛ یعنی: محمد را بر سایر مخلوقات برتری بده. «وَابْعَثْهُ مَقَامًا مَحْمُودًا» یعنی در روز قیامت، آنگاه که مردم از قبرهای شان برانگیخته می شوند، محمد صلی الله علیه وسلم را به مقام محمود برسان؛ و آن عبارت از مقامی است که در روز قیامت بخاطر آن مورد ستایش قرار می گیرد. و «المقام المحمود» شامل تمامی انواع کرامتی می باشد که جلب کننده حمد و سپاس است. مراد از آن در اینجا شفاعت عظمی در روز قیامت است، روزی که به حساب و کتاب ها رسیدگی می شود، آنجا که تمام مردم ایشان را ستایش می کنند، زیرا در روز قیامت مردم مدت زمان زیادی در میدان محشر خواهند بود و این انتظار بر آنان گران می آید، در نتیجه نزد آدم علیه السلام رفته و از

او می خواهند تا نزد پروردگارشان برای آنها شفاعت نمایند، تا بلکه از این گرفتاری رها شوند، اما آدم عذر می آورد؛ سپس نزد نوح علیه السلام می روند و او نیز عذر می آورد؛ به همین صورت نزد ابراهیم و موسی و عیسی علیهم السلام می روند. و در نهایت نزد محمد صلی الله علیه وسلم می روند و درخواست خود را مطرح می کنند، ایشان می فرماید: «أنا لها»: «این کار من است»؛ آنگاه سر به سجده می برد و الله متعال را سپاس و ستایش می کند. پس به او گفته می شود: سرت را بلند کن و بخواه تا به تو عطا شود. ایشان تقاضای شفاعت می کند و با شفاعت پیامبرمان محمد صلی الله علیه وسلم برای مردم گشایش ایجاد می شود. "الذی وعده" یعنی: وعده الله تعالی به رسول الله صلی الله علیه وسلم برای شفاعت عظمی، آنگاه که الله متعال میان بندگان قضاوت می کند. الله متعال می فرماید: «وَمِنَ اللَّيْلِ فَتَهَجَّدْ بِهِ نَافِلَةً لَكَ عَسَى أَنْ يَبْعَثَكَ رَبُّكَ مَقَامًا مَّحْمُودًا» [الإسراء: 79] «و [ای پیامبر،] پاسی از شب را [از خواب] برخیز و نماز بگزار. قطعاً [این نماز شب،] برای افزونی مقام و مرتبه [توست] تا درجاتت را برتری بخشد]. امید است پروردگارت تو را به مقامی پسندیده [= شفاعت] برانگیزد». و کلمه "عسی" وقتی در قرآن ذکر شود بر قطعیت دلالت دارد. "حلت له شفاعتي" یعنی شفاعت رسول الله صلی الله علیه وسلم برای او ثابت و واجب می شود و با گفتن این دعا مستحق دریافت شفاعت می شود. و در قیامت از این شفاعت بهره مند خواهد شد. و رسول الله صلی الله علیه وسلم شفاعتش می کند تا بدون حساب و کتاب وارد بهشت شود یا درجاتش افزون گردد یا از آتش نجات یابد. "يوم القيامة" به این دلیل چنین نامیده شده که امور بزرگی در آن روی می دهد، از جمله بلند شدن مخلوقات از قبرهای شان، حضور شاهدان علیه بندگان و بلند شدن مردم در موقف و غیره.

<https://sunnah.global/hadeeth/fa/show/10635>



النجاة الخيرية
ALNAJAT CHARITY

